

O veri in ljubezni v prvih dneh Cerkve

Založba Družina bo v začetku septembra izdala ponatis priljubljenega zgodovinsko-ljubezenskega romana iz obdobja prvih krščanskih skupnosti, prvih preganjanj kristjanov in uničenja Jeruzalema.

O biskovalca večnega mesta veličina okolja običajno tako prevzame, da mu ne gre zameriti, če si kakšen kotiček pusti neraziskan za prihodnji obisk. Med pogosto spregledane spomenike sodi tudi Titov slavolok na začetku Svete ceste, ki je bil zgrajen leta 81 po Kr. ob smrti cesarja Tita, ki si je visoko na lestvico dosežkov vpisal zmago nad upornimi prebivalci Judeje in popolno uničenje Jeruzalema z velikim templjem vred leta 70. O tej zmagi pripoveduje tudi slavolok, saj reliefne plošče prikazujejo rimske vojake, ki v pozabo odnašajo veliki sedmeroramni svečnik iz Presvetega. Kdo ve, ali so si nesrečni prebivalci Jeruzalema v tistem času priklivali v spomin Jezusove preroške besede o uničenju mesta? Iz dokumentov prvih krščanskih skupnosti čutimo, da so verniki nestrpnost pričakovali drugi Kristusov prihod, ki bi uresničil božje kraljevanje na svetu. Ta gorečnost je izjemno vplivala na etično držo kristjanov, ki ravno zaradi občutka božje bližine niso poznali odlašanja v dobrem, dvočelnosti, samoljubja, strahu. Si sploh moremo predstavljati, kaj v resnici pomeni postaviti vrednoto, najsi bo to ljubega človeka, resnico ali vero, pred lastno življenje? Popotnik v Rimu obišče tudi ruševine Koloseja in morda razmišlja o trpljenju kristjanov, ki so jih postavili pred zlakotne leve v zabavo meščanom, po drugi strani pa se zdi, da smo postali povsem neobčutljivi za stiske tisočeri kristjanov, ki so samo zaradi drugačne kulturne oz. verske dediščine še danes surovo preganjani v toliko deželah: Severni Koreji, Somaliji, Iraku, Siriji, Afganistanu, Sudanu, Iranu ...

ZGODBA O MLADI KRISTJANKI MIRIJAM

V prav to okolje, razpeto med politične in verske spore ter med izjemno krščansko pričakovanje dokončne rešitve, so postavljeni literarni liki zgodovinsko-ljubezenskega romana *Dekle z biseri*. Nova izdaja s

posodobljenim jezikom bo izšla v začetku septembra, založba Družina pa je že pred tem poskrbela za izdajo elektronske knjige. Roman v vabljenem slogu pripoveduje zgodbo o mladi kristjanki Mirijam in njeni veliki ljubezni do rimskega plemiča Marka, pa o njegovem iskrenem iskanju Kristusovega oznanila ter o ljudeh in dogodkih, ki se znajdejo na njunih življenjskih poteh – Judih, prvih krščanskih skupnostih v Judeji in Rimu, esenih v skupnosti ob Mrtvem morju in ne nazadnje tudi o padcu jeruzalemskega obzidja: »Mirijam se je zdelo, kot da bi sredi tega nenavadnega zatišja odhajal Jehova iz hiše, v kateri je bival, in od ljudstva, ki ga je častilo z ustnicami, v srcu pa ga je zametavalo.«

V SLOVENŠČINI PRVIČ ŽE LETA 1910

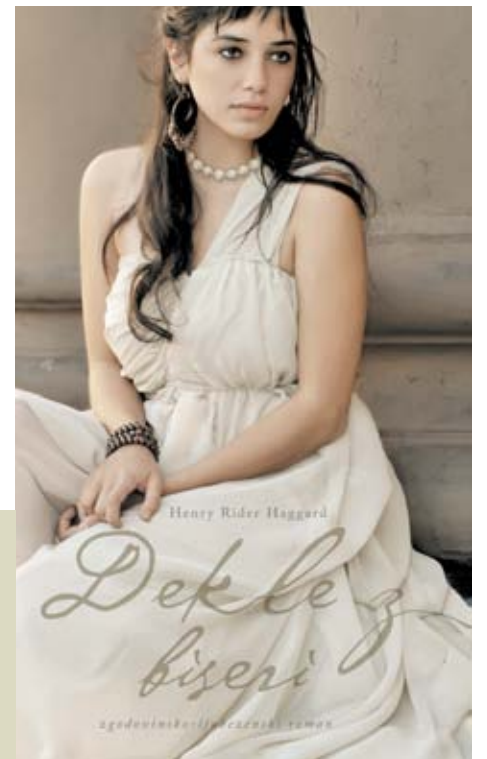
Dekle z biseri, delo angleškega pisatelja pretežno eksotične literature, sira Henryja Riderja Haggarda (1856–1925), je prvič izšlo leta 1903, v slovenščini pa je knjigo že sedem let pozneje izdala Katoliška bukvarna s podnaslovom *Povest iz Neronove dobe*. Leta 1942 je izšla pri založbi Konzorcij Slovencev s podnaslovom *Povest iz prve dobe krščanstva*, založba Družina pa je *Dekle z biseri* izdala leta 1974 in jo prvič ponatisnila leta 1987. Pet let pozneje je roman izšel pri založbi Libro, kjer so ga podnaslovili z *Roman iz časa norega Nerona*. Tudi druga Haggardova dela so bila na začetku preteklega stoletja dobro sprejeta med slovenskimi bralci in so doživela številne prevode in izdaje – poleg najslavnejših romanov *Rudniki kralja Salomona* in *Allan Quatermain* omenimo vsaj še *Kleopatru*, *Hči cesarja Montezume* in *Zaton Aztekov* (oboje o srečanju evropske kulture z indijansko) ter *Rožo sveta*, zgodbo o tretji križarski vojni. Avtor je številne motive našel med nekajletnim bivanjem v Južni Afriki, njegovo umetnost pa mnogi žanrsko opredeljujejo kot pisanje o izgubljenem svetu. V zgodovinskih usodah ljudi,

krajev, civilizacij tako odkriva izginjajoče duhovno bogastvo in pripoveduje zgodbe o življenju, delovanju in ljubezni junakov, ki si jih bralci lahko vzamemo za zgled.

ZVESTOBA VERI IN ČUDEŽ LJUBEZNI

Sodobni bralec bi se pri literarnih junakih lahko učil zvestobe, zlasti zvestobe evangeliju, in spoštovanja verskega izročila. Čeprav je namreč ljubezensko čustvo med Mirijam in Markom iskreno, močno in čisto, se mu dekleta ne prestopajo odpuščati zaradi želje umirajoče matere, naj se nikoli ne poroči s poganom. Med listanjem občudujemo prave čudeže, ki jih v njunem življenju in delovanju rojeva njuna ljubezen. Mar apostol ne naroča tudi nam: »Otroci, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici« (1 Jn 3,18)? Bo na koncu tudi On pokazal svojo ljubezen do Mirijam in Marka in jima ponudil zavetje v svojem očetovskem plašču? ■

DAVID AHAČIČ

Založba Družina je izdala ponatis zgodovinsko-ljubezenskega romana *Dekle z biseri*. Informacije in naročila na tel.: 01/36-02-828 ali na www.druzina.si

O romanu *Dekle z biseri*:

S Haggardovim romanom *Dekle z biseri* sem se, če me spomin ne vara, prvič srečala, ko je pred davnimi leti izhajal v Družini kot podlistek in sem komaj čakala nadaljevanja. Zgodba o usodi judovskega dekleta Mirijam je namreč močno razgibana in napisana tako večče, da knjige sploh ne moreš odložiti. Osebe oživijo pred bralcem, kot bi jih spremljal v napetem filmu: srh vzbujajoči prizori iz amfiteatra, beg poštenih kristjanov ... sovraštvo do Rimljanov, boji na življenje in smrt, sojenje kristjanom, tudi lepi Mirijam, napeta ljubezenska zgodba, v kateri ne manjka zavisti in ljubosumja, odpoved, neizmerno zaupanje v božjo previdnost in ljubezen ...

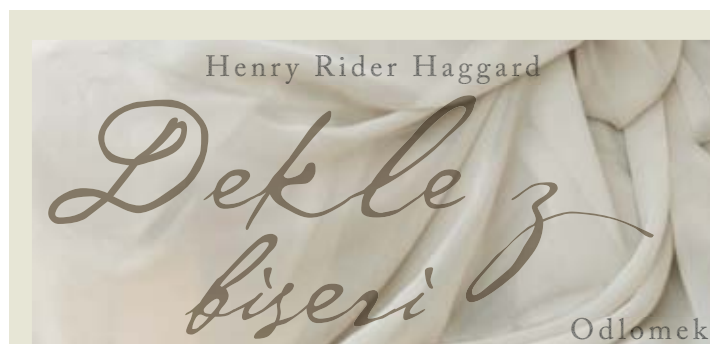
MARIJA BRATINA, lektorica knjige *Dekle z biseri*

Čas prvih kristjanov, med njimi sirota Mirijam, preganjana in hkrati spoštovana. Drobna, nemočna in hkrati opogumljena, saj jo je vodila vera v vstalega Kristusa. Roman *Dekle z biseri* me je dosegel v zgodnjih najstniških letih in čudovita zgodba me je povedla v del zgodovine, o katerem sem takrat vedela malo.

V osemdesetih letih se tudi v naši domovini ni smelo govoriti o krščanstvu. Ravno zato me je ta roman tako nagovoril. Pogum te deklice in drugih kristjanov je bil v mojih očeh velik in sem ga jemala za zgled sebi. Zato me je roman nagovoril tudi zdaj, ko sem ga znova prišla v roke. Moč ljubezni in vere premaga vse.

MATEJA GOMBOC, profesorica in pisateljica

Spet je napočila zora nad razburkanim morjem in jim razkrila usodo, ki jih je čakala. Komaj miljo pred njimi se je razprostirala siva črta obrežja, vmes pa klečevje, ob katero se je divje zaganjalo morje. In proti temu skalovju je vihar gnal ladjo.

V veliki grozi so se mornarji spet streznili. Začeli so delati splav iz vesel in desk ter pripravljati čoln, ki je bil na ladji. Preden pa so delo končali, je ladja zadela z rilcem ob kleč in obstala na ploščati skali. Mornarji so spoznali, da je vse izgubljeno. Spustili so v morje čoln in splav in se hiteli reševati. V tistem trenutku je prišla iz kabine Nehušta in prosila kapitana, da bi rešil tudi njo in njeno gospodarico. Kapitan je v odgovor zaklel in dejal, da sta onedve krivi vse nesreče. Če bosta skušali stopiti v čoln, ju bo ubil in vrgel v morje za daritev razsrjenim bogovom viharja.

Nehušta je morala nazaj. Pokleknila je poleg gospodarice in ji s solzami v očeh povedala, da so ju trdosrčni mornarji pustili sami na ladji. Rahela je odgovorila, da ji ni dosti mar, želi samo to, da bi bila rešena strahu in nadlog.

Medtem je Nehušta zaslišala glasno vpitje. Splezala je na krov, da bi videla, kaj je. Zagledala je strašen prizor. Čoln in splav sta se

prav takrat prevrnili in mornarji so padali v morje, kjer so potonili ali pa so jih valovi vrgli ob skalovje. Niti en sam se ni rešil.

Nehušta se je zahvalila Bogu, da ju je rešil iz te nevarnosti. Vrnila se je nazaj in povedala Raheli, kaj se je zgodilo.

»Bog jim bodi milostljiv,« je rekla ta in se stresla. »Za naju pa je vseeno, ali umrjeva na ladji ali v morju.«

»Jaz pa še vedno upam, da se bova rešili,« je odgovorila Nehušta.

»Saj ni mogoče! Ladja je obtičala na skali, kamor bodo valovi toliko časa butali, da jo bodo razbili na kosce. Ne čutiš, kako že tleska ob skalo in kako se nama valovi penijo nad glavo?«

»Čutim in vidim, vendar upam, da še ni konec.«

Nehušta je imela prav, res sta se rešili. Veter je namreč nenadno ponehal, nato pa potegnili s tako silo, da je zagnal kakor gora visok val, ki je zgrabil ladjo in jo dvignil s skale, na kateri je bila obtičala. Čez nevarne čeri jo je vrgel na pesek, komaj streljaj daleč od obrežja, kjer je obtičala.

Vihar je ponehal, kakor bi bil opravil svoje delo, in morje se je kmalu umirilo.

Voda na obrežju je bila plitva in lahko jo je bilo prebresti. Medtem pa je Rahela porodila in bili sta vsaj za nekaj časa spet priklenjeni na ladjo.

»Daj, Nehušta, prinesi mi vode!«

S tresočo se roko je Rahela oblila otročku glavo in ga krstila v imenu troedinega Boga na ime Mirijam ter ga izročila božjemu varstvu.

»Deklica je zdaj krščena,« je rekla Rahela. »Naj živi eno uro ali sto let, in če kdaj doraste, glej, Nu, da ji boš dobra mati in da jo vzgojiš v krščanski veri. Sporoči ji tudi, kar je njen oče naročil in kar ji tudi jaz zapovedujem: Če bo dorasla in se kdaj omožila, ne sme vzeti za moža nikogar, ki ni kristjan. Povej ji, da je to volja

njenih staršev, in če se bo ravnala po tem, jo bo najin blagoslov spremljal vse življenje.«

»Zakaj govoriš tako?« je vzkliknila Nehušta.

»Zato, ker se čutim slabo in se bojim, da bom kmalu umrla. Življenje me zapušča. Bog je uslišal moje molitve in ostala sem živa, da sem mogla otroku dati življenje. Zdaj pa čutim, da bom morala oditi. Ne žaluj. Nič mi nisi mogla pomagati. Trpljenje zadnjih dni nisem bila kos in izčrpalo mi je zadnje moči. Zdaj me pa poslušaj! Kadar umrjem, vzemi otroka in pojdi z njim v kakšno vas na obrežju. Dovolj denarja imaš. Če bo otrok dovolj čvrst in zdrav in če ti bo tako kazalo, odpotuj dalje, vendar ne v Tir – zakaj moj oče bi tam otroka vzgojil v judovski veri –, ampak k esenom ob bregovih Mrtvega morja. Tam poišči brata moje matere, Itijela, ki je tudi esen. Izroči mu znake mojega rodu, ki jih nosim okrog vratu, in povej mu vso zgodbo, ne da bi mu kaj zamoščala. Ni kristjan, a je dobrega srca. Kristjane spoštuje in mu je žal, da nas preganjajo. Pisal je mojemu očetu in ga grajal, ker je tako grdo ravnal z nami. Kakor ti je znano, me je tudi poskušal rešiti iz ječe, a mu ni uspelo. Povej mu, da ga jaz, njegova sorodnica, v svojem imenu in v imenu njegove sestre, ki jo je ljubil, prosim, naj varuje mojega otroka in tebe in naj otroka ne odvrča od njegove vere. Z njim naj ravna tako, kakor mu narekuje modrost. – Tako bo deležen sreče in miru.«

Rahela je govorila v kratkih, pretrganih stavkih. »Smrt me objema s svojim mrazom. Nehušta, zmoli z menoj, da srečno umrjem ... Prinesi mi otroka, blagoslovila bi ga rada.«

Položila je otroku svojo trudno roko na čelo in naredila znamenje križa. Bil je to tih materin blagoslov. Roka pa ji je ostala na otrokovi, in ko jo je Nehušta pogledala, je opazila, da je pravkar umrla.